

for, hvor langt Flertallet under Forhandlingerne har strakt sig for at opnaa et positivt Resultat." Og tilsvarende skriver det Mindretal, som jeg har den Ære at tilhøre, at „Mindretallet, der tillægger Gennemførelsen af Forslaget for Storkøbenhavn en ganske særlig samfundsmæssig Betydning, har dog under Forhandlingerne i Udvalget, for at søge tilvejebragt den for Gennemførelsen nødvendige Enighed, paa nogle Punkter paa sin Side maattet gøre Indrømmelser.“ Ja, det er jo rigtigt, naar to Parter forhandler, maa de gensidig gøre hinanden Indrømmelser. Det har vi gjort opmærksom paa i den foreliggende Betænkning. Men det, der er det vigtigste, er, at der baade indenfor Flertallet og indenfor dette Mindretal er en absolut Villie til at faa gennemført en god Lov, og jeg sætter mit Haab til den gamle Regel, at hvor der er en Villie, er der ogsaa en Vej. Desværre har det vist sig denne Gang som forrige Gang, da Boligloven var for, at man ikke har kunnet faaet bøjet Villierne saa nær til hinanden overfor denne store og vigtige Sag, at man her i Folketinget har kunnet naa til en endelig Afgørelse af Spørgsmaalet. Det er noget, jeg i allerhøjeste Grad maa beklage. Boligsagen er omtrent lige saa vigtig som Finansloven, og den burde have sin endelige Afgørelse her i Folketinget. Vi burde kunne enes om en virkelig god Boliglov nu, da vi er naaet saa langt i Enighed for Københavns Vedkommende, en god Boliglov ogsaa for Provinserne.

Med Hensyn til Venstres Betænkning staar der paa tredie Side: „Men en Lovgivning som den i Forslaget og Ændringsforslaget indeholdte vil virke hemmende paa Byggeriet og derfor øgende paa Bolignød.“ Den ærede Ordfører for Venstre, som nu skal have Ordet efter mig, vil jeg bede om at pege paa en eneste Paragraf i hele det Lovforslag, som nu er forelagt, et eneste Sted, der vil komme til at virke hemmende paa Boligbyggeriet. Det er Talemaader og ikke andet, det er Godtkøbskram. Hele Lovforslaget har gennem Formuleringen af § 1 faaet en saa skarp og stærk Formulering, at intet Boligbyggeri efter 31. Maj 1918 under nogen som helst Form kommer ind under denne Lovgivning.

Lovforslaget omfatter jo nu 36 Paragraffer, af disse har vi kunnet tiltræde de 29, og blandt disse er den allervigtigste § 11 (før § 18), Ændringsforslag Nr. 9, der handler om Opsigelser. Denne Paragraf er jo under Udvalgets Behandling

undergaaet forskellige Ændringer, hvorved der fra Flertallets Side er taget et meget vidtgaaende Hensyn til os, og vi har været Flertallet taknemmelige for, at det har kunnet give Paragraffen en saadan Affattelse, at vi har kunnet tiltræde den.

Blandt de Ting, som vi er uenige om, er der først et Forslag, der ved en Fejltagelse ikke er kommet med i Betænkningen, men er opført paa et særligt Blad som Underændringsforslag. I selve Betænkningen er det jo anført, at vi gaar imod denne Ændring, om hvilken Flertallet i sin Betænkning siger, at dette er en Skærpelse af Boliglovsforslaget. Ja, dette, at det er en Skærpelse, skulde jo være det eneste, der ikke skulde anføres til Fordel for dette Ændringsforslag, som jo lyder saaledes — det er godt at læse op —: „eller ved Køb af fast Ejendom skaffe sig“. Det maa ses i Forbindelse med den Behandling, Stavsbaandsparagraffen har faaet i Underudvalget. Stavsbaandsparagraffen er jo i sig selv en uhyre haardhændet, men lige saa nødvendig Paragraf, hvor Boligforholdet skal ordnes. Det er nødvendigt, at en Kommune, som yder Beløb paa Beløb for at komme Bolignøden til Livs, virkelig kun kommer til at give disse Beløb ud til Kommunens Beboere og ikke til tilfældige Tilflyttere ude fra Landet, idet Kommunerne paa Landet jo efter den nagældende Lov ikke med en Øre bidrager til Bolignødens Afhjælpning i Byerne. Men i en saadan Stavsbaandsparagraf, som er baade haardhændet og nødvendig, skal man ikke indføre nogen som helst ydeligere strammende Baand, og det vildt det være, i det Øjeblik man indfører denne lille Sætning, som de Radikale og Socialdemokraterne har fundet paa som Bessermachen overfor Ministerens paa dette Felt ualmindelig gode og fornuftige Paragraf. Denne Linie er skadelig i dobbelt Forstand. Den er skadelig, fordi man, som jeg sagde, ikke skal gøre denne vigtige Paragraf skarpere end nødvendigt. Og saa er der den anden Ting: at ved at indføre den Regel, som de Herre her vil indføre, vil man gøre Bygningene, der er opført efter 31. Maj 1918, langt dyrere, end de vil blive uden denne Paragraf. Skellet mellem Bygninger, der er opført efter 31. Maj 1918, og Bygninger, der er opført før 31. Maj 1918, vil blive større og større, og det er dog al Huslejelovgivnings Formaal ikke at gøre dette Skel større end højst nødvendigt. Jeg skal med Hensyn til Stavsbaandsparagraffen og